

Door het sleutelgat

WIM VANDEKEYBUS

Al enkele jaren loop ik rond met een langspeelfilm in mijn hoofd. Intussen staat de zoveelste versie van het scenario op papier, maar in tegenstelling tot een boek – dat af kan zijn eenmaal het geschreven en gedrukt is – heeft het scenario nood aan een vervolg: concrete beelden, passende locaties, levende personages, scherpe dialogen, meeslepende muziek. Die vervolgelementen zijn noodzakelijk lang vóór er gepland wordt om te draaien.

De realiteit voedt de fictie, en je herkent de personages die erin rondlopen. Maar de veelheid van mogelijke situeringen moet een moeilijk eliminatieproces doorstaan. Alles wordt gelaagd, niets staat voor niets en alles is zwanger van en voor de film zelf. Kijken, lezen en luisteren naar een film die nog gemaakt moet worden, is als door het sleutelgat van een deur kijken en zien wie er aan de andere kant staat, in een eindeloze gang die naar een onbekende ruimte leidt. Het is kijken naar een opeenvolging van stille beelden die elk een verhaal dragen en toch een onderlinge verwevenheid vertonen. Het is kijken naar een zaadje en je er een boom bij verbeelden. Het is even meelopen in mijn *'galloping mind'*.

Dit tonen, is eerst binnenin mezelf kijken en dan met de kracht van de abstractie datgene spiegelen wat me bezighoudt. Ik ben een vis die in vele wateren zwemt, met een groot assortiment van vinnen dat me verder stuwt.

Als ik mag kiezen, dan kijk ik liever vooruit dan terug. Het onaffe blijft me bezighouden en elke vastlegging in beeld boeit me meer als het later tot iets anders zal leiden. De tuin in mijn hoofd heeft geen omheining en deint uit, er blijven donkere hoeken onontgonnen en er zijn gangetjes die naar onbekende open vlaktes leiden. Zaadjes kiemen ondergronds en zullen pas binnen enkele jaren plots beginnen te groeien. Tijd en ruimte verliezen hun chronologische diepte, ver weg is plots dichtbij.

Vader en zoon herkennen mekaar na lang dolen en wisselen van rol. Beeld is voor mij een herkenning van wat 'kan' maar van wat je nog niet ziet. Het is een kind in de buik. Een kind dat later zal transformeren in een film. Die zal de

genen dragen van zijn voorouders die geen film waren, maar zich als voorstellingen toonden. Hun ouders waren dan weer foto's die nog moeten vastgelegd worden en hun voorvaders zijn de kinderen die ergens rondlopen en plots gespot zullen worden, en uitnodigen om iets met hen te doen in dat onbekende landschap. Hun gezicht zal ik herkennen in dat van een oude vrouw die gisteren stierf.

De tentoonstelling zal een spiegel zijn van wat me de laatste jaren bezighoudt. Het zal een beeldende ervaring zijn die zich als een gedeelde emotie of droom zal gedragen.

